

Capítol 1

4 de setembre

Estimat Diari,

Està a punt de passar una cosa terrible.

No sé per què ho he escrit. És de bojós. No tinc cap motiu per estar alterada i totes les raons del món per ser feliç, però...

Però ara són quarts de sis del matí, i estic desperta i espantada. Em repeteixo constantment que només estic confosa a causa de la diferència horària entre França i aquí. Però això no explica per què estic tan espantada. Tan perduda.

Abans d'ahir, mentre tornàvem amb cotxe de l'aeroport amb la tieta Judith i la Margaret, vaig tenir una sensació molt estranya. Quan vam tornar la cantonada del carrer de casa vaig pensar, de cop i volta: «La mare i el pare ens estan esperant a casa. M'hi jugo el que vulguis que estaran al porxo del davant, o a la sala mirant per la finestra. Em deuen haver trobat molt a faltar».

Ja ho sé. Sembla una bogeria.

Però fins i tot quan vaig veure la casa i el porxo del davant buit, continuava sentint el mateix. Vaig córrer esglaons amunt i vaig provar d'obrir la porta, vaig picar amb l'armella. Quan la tieta Judith va obrir amb la clau m'hi vaig precipitar, em vaig quedar palplantada a l'entrada, escoltant, esperant sentir

la mare que baixava les escales o el pare que em cridava des de l'estudi.

Aleshores, darrere meu la tieta Judith va deixar sorollosament una maleta a terra, va fer un llarg sospir i va dir: «Ja som a casa». La Margaret va riure. I els sentiments més terribles que hagi tingut mai en la vida es van apoderar de mi. Mai no m'havia sentit tan absolutament i completament perduda.

Casa. Ja sóc a casa. Per què em semblava una mentida?

Vaig néixer aquí, a Fell's Church. Sempre he viscut en aquesta casa, sempre. Aquesta és la meva estimada habitació, amb les marques de cremades en el parquet on amb la Caroline intentàvem amagar els cigarrets i gairebé ens asfixiàvem, quan fèiem cinquè. Puc mirar a través de la finestra i veure el vell codonyer per on en Matt i els altres nois es van enfilar la nit del dia del meu aniversari per despertar-me, dos anys enrere. Aquest és el meu llit, la meua cadira, el meu tocador.

Però en aquests moments tot em sembla estrany, com si jo no pertanyés a aquí. Sóc jo qui està fora de lloc. I el pitjor de tot és que sento que hi ha un indret on sí que pertanyo, però no el puc trobar.

Ahir estava massa cansada per anar a Orientació. La Meredith va agafar un programa per a mi, però jo no vaig tenir ganes de parlar amb ella per telèfon. La tieta Judith deia a tothom qui trucava que tenia jet lag i que estava dormint, però a l'hora de sopar em vigilava amb una cara estranya.

Malgrat tot, avui hauré de veure a tothom. Se suposa que ens trobem a l'aparcament abans de classe. És per això que estic espantada? Tinc por d'ells?

L'Elena Gilbert va parar d'escriure. Va mirar fixament la darrera línia que havia escrit i va fer que no amb el cap. Tenia el bolígraf suspès sobre el petit llibre amb la coberta de vellut blau. Aleshores, amb un gest sobtat, va alçar el cap i va llançar el bolígraf i el llibre contra l'enorme finestral, d'on van rebotar inofensivament i van aterrar damunt el seient entapissat que hi havia a sota.

Tot allò era completament ridícul.

Des de quan ella, l'Elena Gilbert, tenia por de trobar-se amb gent? Des de quan tenia por de qualsevol cosa? Es va aixecar i es va posar un quimono vermell de seda, enfadada. Ni tan sols va fer un cop d'ull al sofisticat mirall victorià del tocador de fusta de cirerer, ja sabia el que hi veuria. L'Elena Gilbert, rossa, esvelta i genial, la que marcava tendències, l'alumna del darrer curs de secundària, la noia que tots els nois desitjaven i que totes les noies volien arribar a ser. La noia que just en aquells moments arrufava les celles i serrava les dents.

«Amb un bany calent i una mica de cafè em calmaré», va pensar. El ritual de cada matí, banyar-se i vestir-se, la va tranquil·litzar, i s'hi va entretenir, especialment destriant els vestits nous que havia dut de París. Finalment, va escollir un conjunt d'un top rosa pàl·lid i uns pantalons curts de fil blanc que la feien força atractiva. «Deliciosa», va pensar, i en el mirall s'hi va veure un noia amb un somriure misteriós. Les seves pors anteriors s'havien esvanit, estaven oblidades.

–Elena! On ets? Faràs tard a l'institut! –una veu va pujar dèbilment des de baix.

L'Elena va raspallar-se els cabells sedosos una vegada més i se'ls va lligar al darrere amb una cinta fúcsia. Va engrapar la motxilla i va baixar les escales.

A la cuina la Margaret, que tenia quatre anys, es menjava els cereals asseguda a taula, i la tieta Judith estava escalfant alguna cosa als fogons. La tieta Judith era la mena de dona que sempre semblava una mica atabalada, tenia la cara prima i afable i els cabells, lleugers i escassos, els duia tirats enrere descuradament. L'Elena li va fer un petó a la galta.

–Bon dia a tothom. Ho sento, no tinc temps d'esmorzar.

–Però, Elena, no pots marxar amb l'estómac buit. Necessites les teves proteïnes...

–Em menjaré un dònut abans d'entrar a classe –va respondre vigorosament. Va fer un petó als cabells rossos de la Margaret i es va girar per marxar.

–Però, Elena...

–I segurament després de classe aniré a casa la Bonnie o la Meredith, o sigui que no m'espereu per dinar. Adéu!

–Elena...

L'Elena ja era al llindar de la porta d'entrada. La va tancar darrere seu, tallant les protestes distants de la tieta Judith, i va sortir al porxo de davant.

I es va aturar.

Els pitjors sentiments del matí la van tornar a escometre. L'angoixa, la por. I la certesa que una cosa terrible estava a punt de passar.

El carrer Maple estava desert. Les cases altes victorianes semblaven estranyes i silencioses, com si estiguessin buides

de dins, com les cases d'un plató abandonat. Semblava que estiguessin buides de gent, però plenes de presències estranyes i amatents.

Era això: alguna cosa l'observava. El cel no era blau, sinó lletós i opac, com un bol enorme girat cap per avall. L'aire era sufocant, i l'Elena estava convençuda que algú no li treia els ulls de sobre.

Va veure una ombra entre les branques del vell codonyer de davant de casa. Era un corb, quiet, tan silenciós com les fulles esgrogueïdes que l'envoltaven. I era això, el que l'observava.

S'intentava convèncer que era ridícul, però d'alguna manera ja ho sabia. Era el corb més gran que havia vist mai, rodanxó i llustrós, amb les plomes negres que brillaven irisades. Podia percebre'n cada detall amb nitidesa: les urpes fosques, àvides; el bec afilat; un únic ull negre que centellejava.

Estava tan quiet que podia haver estat un ocell de cera col·locat allí. Però mentre se'l mirava fixament, l'Elena va sentir que s'anava posant vermella, onades de calor li ascendien per la gola i les galtes. Perquè el corb... també la mirava. La mirava de la manera que ho feien els nois quan duïa un banyador o una brusa molt fina. Com si la despullés amb els ulls.

Abans d'adonar-se del que feia, ja havia deixat la motxilla a terra i havia agafat una pedra del costat del camí d'entrada a casa.

–Fora d'aquí –va dir, i va sentir el tremolor de por en la seva pròpia veu–. Vinga! Vés-te'n! –i li va llançar la pedra.

Hi va haver una explosió de fulles, però el corb va alçar el vol indemne. Les ales eren enormes i feien tant de soroll com tota una bandada de corbs. L'Elena es va arrupir, de sobte, espantada quan l'ocell va batre les ales directament sobre el seu cap, amb les sacsejades de vent que li despen-tinava els cabells rossos.

Però va tornar a alçar-se amunt i va volar en cercles, una silueta negra contra un cel de paper blanc. Després, amb un fort grall, se'n va anar cap al bosc.

L'Elena es va alçar a poc a poc, va mirar al seu voltant, cohibida. No es podia creure el que acabava de fer. Però ara que l'ocell se n'havia anat, el cel tornava a ser el de sempre. La brisa feia moure les fulles, i l'Elena va inspirar profundament. Carrer avall es va obrir una porta i una colla de nens van sortir rient. Els va somriure i va tornar a inspirar, sentint que l'alleujament l'omplia com un raig de sol. Com podia haver estat tan estúpida? Feia un dia preciós, un dia que prometia, i no passaria res de dolent.

No passaria res de dolent, tret que arribava tard a l'insti-tut. Tota la colla la devia estar esperant a l'aparcament. Sempre els podria dir que s'havia aturat a tirar pedres a un pervertit, va pensar, i gairebé va riure. Amb això sí que els donaria un motiu per pensar.

Sense girar-se per mirar el codonyer es va posar a ca-minar carrer avall tan ràpid com va poder.

El corb va anar a espetegar en la copa d'un roure enorme, i instantàniament l'Stefan va alçar el cap. Quan va veure

que només era un ocell, es va relaxar. Va abaixar els ulls per mirar el cos flàccid i blanc que tenia a les mans, i va notar que se li contreia la cara de remordiment. No l'havia volgut matar. Hauria caçat alguna peça més gran que un conill si s'hagués adonat de la gana que tenia. Però, és clar, això era el que realment l'espantava: no ser prou conscient de la gana que tenia, ni què havia de fer per satisfer-la del tot. Aquest cop tenia sort de només haver matat un conill.

Es va alçar sota els vells roures. Els raigs de sol es filtraven per damunt dels seus cabells arrissats. Stefan Salvatore, vestit amb uns texans i una samarreta, tenia tot l'aspecte de qualsevol estudiant d'institut.

Però no ho era.

Havia penetrat en la profunditat del bosc, on no el pogués veure ningú, per menjar. Ara es llepava meticulosament les genives i els llavis, per assegurar-se que no li quedava cap taca. No volia córrer cap risc. Ja era prou difícil portar a terme tota aquella farsa.

Per un moment es va preguntar, una altra vegada, si ho havia de deixar córrer. Potser hauria de tornar a Itàlia, tornar al seu amagatall. Què li feia pensar que podia reincorporar-se en el món diürn? Però estava cansat de viure entre les ombres. Estava cansat de la foscor, i de tot el que s'hi relaciona. Sobretot, estava cansat d'estar sol.

No sabia per què havia escollit Fell's Church, Virgínia. Era una ciutat jove, a parer seu; els edificis més vells s'havien alçat només feia un segle i mig. Però els records i els fantasmes de la Guerra Civil encara hi eren, tan reals com els supermercats i els establiments de menjar ràpid.

L'Stefan sentia respecte pel passat. Pensava que li agradaria la gent de Fell's Church. I potser, només potser, podria fer-se un lloc entre ells. Evidentment, no seria mai acceptat del tot. Davant de la idea, un somris amarg se li va dibuixar en els llavis. Sabia molt bé què en podia esperar, d'això. No trobaria cap lloc on pogués pertànyer mai del tot, on pogués ser genuïnament ell mateix.

Tret que escollís pertànyer a les ombres...

Va donar una manotada a aquest pensament. Havia renunciat a la foscor; havia deixat les ombres enrere. Estava esborrant tots aquells llargs anys per començar de nou, avui.

L'Stefan es va adonar que encara aguantava el conill. El va deixar damunt un llit de fulles de roure marrons, amb delicadesa. Molt lluny, massa lluny perquè unes orelles humanes ho poguessin percebre, va sentir els sorolls d'una guineu.

«Afanya't a venir, amic caçador», va pensar amb tristesa, «l'esmorzar t'està esperant.»

Quan es va posar la jaqueta damunt les espatlles, va parar atenció en el corb que abans l'havia molestat. Encara estava a la branca del roure i semblava que l'estigués mirant. Hi havia alguna cosa que no quadrava.

Va començar a sondejar l'ocell, a examinar la situació, i es va aturar de cop. «Recorda el que vas prometre», va pensar. «No usaràs els poders si no és absolutament necessari. Si no et queda cap més opció.»

Desplaçant-se amb un silenci gairebé total entre les fulles mortes i els branquillons secs, va caminar fins al

marge del bosc. Tenia el cotxe aparcat allà. Va fer un cop d'ull enrere i va veure que el corb havia saltat de la branca i s'havia llançat sobre el conill.

La manera com estenia les ales sobre el cos blanc i flàcid del conill era una mica sinistra, era sinistra i triomfant. Se li va fer un nus a la gola, i va estar a punt de tornar per fer fora l'ocell. «De totes maneres, té tant dret a menjar com la guineu», va pensar.

Tant dret com ell mateix.

Va decidir que si es tornava a trobar l'ocell, li sondejaria la ment. De moment, en va apartar la mirada i es va afanyar a travessar el bosc, resolut. No volia fer tard a l'institut de secundària Robert E. Lee.